

PARS I.

*De Natura, Numero, Ma-
teria, Forma, Ministro, &
Effectu Ordinum.*

CAPVT I.

*De Nomine, & Essentia
Ordinis.*

Nomen Ordinis inter varias hujus nominis significationes tripliciter accipi potest. Primò pro legitimâ rei cujusque collocatione in suo loco : Sic in templo, altari, domo, &c. dicuntur omnia rite esse ordinata sive esse in bono ordine, quando singula suo loco sunt collocata & posita. Secundò per excellentiam sumitur pro certo hominum statu, sic dicimus esse aliquem Ordinis sive status Religiosi, Clericalis, Sa-
A cerdo-

Nomen
Ordinis
variè acci-
pitur.

cerdotalis, Episcopalis, &c. Terti-
 tio pro cæremonia sacra per
 quam quis collocatur in certo
 statu & gradu Ministrorum Ec-
 clesiæ. Et in hac postrema sig-
 nificatione Ordo dicitur Sacra-
 mentum, solèturque definiti à
 Theologis hac brevi definitio-
 ne: Ordo est Sacramentum, quo
 confertur spiritualis potestas
 circa Eucharistiam rite admi-
 nistrandam. Dicitur Sacramen-
 tum, quia est signum sensibile
 siue cæremonia externa à Chri-
 sto instituta, causativa gratiæ;
 non modò habitualis siue ho-
 minem justificantis, sed etiam
 actualis ad munia cujuscunque
 Ordinis rite obeunda; quo con-
 fertur potestas spiritualis, signi-
 ficata quidem per materiam, at-
 tamen clariùs expressa per For-
 mam, circa Eucharistiam rite
 administrandam. Estque hæc
 potestas duplex, immediata &
 mediata. Immediata confer-
 tur soli Sacerdoti, qui imme-
 diatè, id est, nullo alio Ecclesiæ
 Ministro

Definitur
 quid sit
 Ordo,

Sacram. Ordin.

Ministro mediante per se & directè conficit Eucharistiam; mediata autem reliquis in Ordine inferiore constitutis. Illis enim datur sola potestas exercendi sacrum aliquod Ministerium, quod dirigitur & ordinatur ad conficiendum à Sacerdote Corpus & Sanguinem Christi, ut patebit consideranti singulorum Ordinum officia & functiones. Nec obstat potestatem absolvendi in Sacerdote non esse circa Eucharistiam. Nam, licet non sit circa illam directè & formaliter, est tamen circa illam præsuppositivè; quia potestas absolvendi essentialiter præsupponit potestatem consecrandi. Qui enim non habet potestatem in verum Christi Corpus, nec habet potestatem in Corpus ejus mysticum, id est, in fideles Christi. Atque ex his modò dictis manifestè sequitur, Ordinem non esse certum aliquem statum, in quo homines vivunt, sed esse externam

A 2 aliquam

4 *De Essentialibus*

aliquam caeremoniam sive sa-
cerum ritum, per quem, ut supra
dictum, collocatur quispiam in
certo statu & gradu Ministro-
rum Ecclesiae. Unde hoc Sacra-
mentum rectius dicitur ordina-
tio quam Ordo, quia efficit di-
versos gradus & status in Ec-
clesia Dei, & unumquemque ad
certum gradum stabiliter pro-
mouet ac ordinat: prout etiam
Trid. *Sess. 23. de Sacrament. Ord.*
cap. 4. Can. 3. hoc Sacramentum
nominat Ordinationem. Dixi
stabiliter promouet. Nam ordi-
nari non est nudè deputari ab
Ecclesia ad officium aliquod
Ecclesiasticum, ita ut potestas
exercenti huiusmodi officium
semel tradita revocari, & denuò
auferri possit, ut volunt Aca-
tholici; sed est stabiliter con-
secrari in Ministrum Ecclesiae,
ita, ut potestas exercenti Mi-
nisterium Ecclesiasticum de-
inceps amitti vel auferri ne-
queat: licet huius potestatis
usus & exercitium ab Ecclesia
prohi-

Rectius di-
citur ordi-
natio quam
Ordo.

Potestas in
Ordinatis
est immu-
tabilis.

Sacram. Ordin. §

prohiberi possit per suspensionem vel irregularitatem. Vide Laym. *Tr. 2. de Sacram. Ord. cap. 1.*

CAPVT II.

De numero Ordinum.

Septem à Theologis passim assignantur Ordines : nimirum quatuor Minores, ut Ordo Ostiarii, Exorcistæ, Lectoris, Acolythi, sive Ostiariatus, Exorcistatus, Lectoratus, Acolythatus, & tres Majores, ut Subdiaconatus, Diaconatus, Sacerdotium, quod à nonnullis subdividitur in minus, estque illud, quod simplici Sacerdoti confertur, & in Sacerdotium majus sive Episcopatum : ita ut Presbyterium & Episcopatus non sint duo Ordines, sed unus, qui in Episcopatu extenditur ac perficitur : sicuti non sunt duo Ordines, quando Sacerdos accipit potestatem consecrandi &

Septem sunt Ordines, quatuor Minores, tres Majores,

Episcopatus non est Ordo distinctus à Sacerdotio.

6 De Essentialibus

potestatem absolvendi ; sed prior dicitur extendi & perfici. Et juxta hanc doctrinam Episcopatus non potest ulli conferri, quàm Sacerdoti, quia supponit Sacerdotium, & cum illo unum integrum & perfectum Ordinem constituit, perfectum nimirum Sacerdotium. Sylv. *Verbo Ordo.* Henriq. Bon. &c. Adde quod Ordines distinguantur per diversam potestatem, quam tribuunt circa Eucharistiam ; Episcopus autem circa illam non habet majorem potestatem quam simplex Sacerdos ; sed tantum potest conferre duo Sacramenta Confirmationem & Ordinem, quæ non potest simplex Sacerdos. Præterquam quod hæc ratione salvetur septenarius numerus Ordinum passim in Ecclesia receptus, qui numerus rectissime sumitur ex diversis actibus, quos singuli Ordines exercent circa Eucharistiam ; nam aliqui versantur circa illam

Ordin. Ordina
consecrando, ut
vel propriam
in Diaconis, vel
sua vult ad
com, ut Subdiacon
mandato equam &
sacris, vel libera
se a Diacon. in
de possunt, ut Ep
lectione facta pr
des ad devotio
micio, ut Lectio
sio infideles, al
que sacris intenc
Officium. Inter
probando equam
4 dist. 2. quæ 1. h
Ordinum Episcopatu
sunt in sacerdotio
ante per quem co
sua potestas circ
tam, utrum pot
illectores, qui
membrata sua Bo
Eucharistia celebr
tam membra hui
Episcopus tribu
sacrisandi Corp
A 4

lam vel consecrando, ut Sacerdotes, vel propinquius ministrando, ut Diaconi, vel præparando sacra vasa ad Missæ Sacrificium, ut Subdiaconi, vel præsentando aquam & vinum, ut Acolythi, vel liberando obsessos à Dæmone, ut Missæ interesse possint, ut Exorcistæ, vel Lectione sacrâ præparando fideles ad devotè assistendum Sacrificio, ut Lectores, vel arguendo infideles, aliósq; qui dignè sacris interesse nequeunt, ut Ostiarii. Interim non est improbanda opinio Valentia: Tom. 4. disp. 9. quest. 1. & aliorum doctentium Episcopatum esse Ordinem à Sacerdotio distinctum, utpote per quem confertur specialis potestas circa Eucharistiam, nimirum potestas creandi Sacerdotes, quæ etsi non sit immediatè circa Eucharistiam, est tamen mediatè, ipso nimirum mediante Sacerdote, cui Episcopus tribuit potestatem conficiendi Corpus & Sanguinem

Munia singulorum Ordinum circa Eucharistiam.

Non est improbabile. Episcopatum esse Ordinem distinctum à Sacerdotio.

Nunc non
rectè infe-
res esse
plures
Ordines
quam se-
ptem.

De Essentialibus
nem Christi. Quæ ratio si te for-
tè convincat, non idcirco contra
comunem usum dicas plures
esse Ordines quàm septem. Nam
Ordines qui promiscuè & ordi-
nariè conferri solent, non sunt
nisi septem: & de his, ut rectè
notavit Fill. sermo esse solet,
quando dicimus septem esse Or-
dines. Episcopatus enim non
promiscuè & ordinariè, sed ad-
modum paucis & rarè conferri
solet.

CAPVT III.

*Explicatur, quinam Ordines
dicantur Sacri, & utrum om-
nes sint Sacramenta.*

OMnes quidem Ordines
sunt Sacri & ad cultum
divinum deputati; tres tamen
Majores dicuntur ab Ecclesiâ
Sacri ob annexum votum so-
lemne castitatis, per quod sus-
cipientes plenius & perfectius
consecrantur Deo: nominan-
tur autem Majores, quia
Majo-

Majorem præ Minoribus tribuunt potestatem v. g. celebrandi Missam, propinquius ministrandi Sacerdoti, dum celebrat solemniter, qualem non habent Minoristæ, id est constituti in Minoribus. Utrum autem quatuor Minores sint verè Sacramenta. De hoc Authores inter se disputant, quorum alii cum Kôn., Fill, &c. id afferunt, quia per illos Ordinatus constituitur in certo gradu Ecclesiæ, & sortitur specialem potestatem circa Eucharistiam: alii cum Vasq. Negant esse Sacramenta, sed volunt esse Sacramentalia, id est, ritus quosdam Sacros imitantes naturam Sacramentorum, non à Christo, sed ab Ecclesia per modum præviæ dispositionis ad Ordines Majores institutos, quibus nulla vis inest conferendi gratiam ex opere operato: impetrant tamen homini per preces & vota Ecclesiæ, quæ Deo semper grata

Majores
Ordines
quare nominentur
Sacri &
cur Majores.

Quatuor
Minores
secundum
quosdam
sunt Sacramenta,
Secundum
alios Sacramentalia.

10 De Essentialibus
& accepta est, specialia Dei auxilia siue actuales gratias, quibus homo adjutus à peccatis munderetur, virtutibus augeatur, &c. qui tamen effectus non semper certi & infallibiles sunt, cum de hoc nullam specialem Dei promissionem habeamus, Ratio horum Authorum est, quia tres Ordines Majores appellantur ab Ecclesiâ Sacri ad distinctionem Ordinum Minorum; adeoque hi soli ex sensu Ecclesiæ videntur esse Sacramenta. Et in hanc posteriorem sententiam inclinat Lessi. in 3. part. de sacris Ordin. Cap. 14. Dub. 14. dum ait Ecclesiam procuratorem esse, ut initiandi Minoribus præmitterent Confessionem Sacramentalem, si ipsa censeret illa esse vera Sacramenta. De Subdiaconatu & Diaconatu juxta majorem Theologorum partem præsertim recentiorum vix dubitari potest, quin sint vera Sacramenta; ita ut V. usq. Disp. 138. Cap. 2. scribat sibi videri,

deri, id non posse negari absque errore in fide, eo quod Trid. Sess. 25. Can. 6. definiat esse in Ecclesia Hierarchiam constantem Episcopis, Presbyteris & Ministris, ubi nomine Ministrorum saltem designantur Diaconi, & ad mentem Fill. Traß. 2. de Ord. Cap. 1. probabilissime Subdiaconi ob votum castitatis utrique Ordini æqualiter annexum; Quod autem Diaconi Act. 6. legantur deputari ad Ministerium Mensæ, id non de profana tantum, ut contendunt hæretici, sed sacrâ quoque & Eucharisticâ, intelligi debet, prout multi sancti Patres hunc locum exponunt Vide Fill. l. c. Nam ad solum Ministerium Mensæ profanæ utpote abjectum & humile, necesse non erat, ut Apostoli orantes manus ipsis imponerent, quod ibidem factum legimus. Sacerdotium esse verum Sacramentum fide divinâ tenendum est, cum Trid. Sess. 22. Can. 4. definiat

De tribus Majoribus dubitari non potest, quin sint Sacramenta.

per Ordinationem Presbyteri communicari Spiritum sanctum & characterem imprimi. Adde quod in Concil. Trid. *sess. 23. Cap. 3.* Ordo dicatur verè ac propriè Sacramentum, hoc autem vel intelligendum est de omnibus Ordinibus vel saltem de Ordine Sacerdotali, utpote omnium præstantissimo. Qui juxta communiorem & probabiliorem sententiam dixerit singulos jam nominatos Ordines esse vera Sacramenta, non ideirò admittet esse in Ecclesia plura quam septem Sacramenta, quia singuli jam dicti Ordines constituunt unum Sacramentum Ordinis. Nam licèt singuli physicè inter se differant, moraliter tamen & in ratione Sacramenti sunt unum quid, unitate scilicet finis seu attributionis. Omnes enim referuntur ad unum eundemque finem, id est, Eucharistiam rite administrandam, & per respectum ad hunc finem omnes **simul**

Singuli Ordines non constituunt singula Sacramenta, sed omnes simul sumpti unum Sacramentum Ordinis,

Simul sumpti, sunt unum Sa-
cramentum completum.

CAPVT IV.

Quid sit prima Tonsura, &
qualia Privilegia Cleri-
co tribuat.

PRima Tonsura non est Or-
do, quia non confert spi-
ritualem potestatem, quid-
quam agendi circa Euchari-
stiam in Sacrificio; sed tantum
transfert hominem à statu sæ-
culari ad clericalem, non secus
ac tonsura & habitus religio-
sus transfert hominem à statu
sæculari ad religiosum. Nam
eo ipso, dum ab Episcopo ton-
detur, & superpelliceo veluti
habitu clericali induitur, fit
Clericus, id est, fit de sorte &
hæreditate Domini, ad cuius
cultum specialiter deputatur,
adeoque aptus ad recipien-
dum beneficium Ecclesiasti-
cum, & suscipiendos jam di-
ctos Ordines, simulque capax

Prima Tonē
sura est di-
spositio ad
sacros Or-
dines, non
autem Or-
do. facit è
Laico Cle-
ricum, red-
dit aptum
ad benefi-
cium, item
capacem
Privilegio-
rum Cano-
nis & Fori

14 De Essentialibus

privilegiorum Clericalium tam
 Canonis, quàm Fori. Ex quibus
 patet primam Tonsuram non
 esse nisi meram caremoniam,
 per quam quis disponitur ad
 Ordines suscipiendos; sicuti
 habitus & tonsura Religioso-
 rum disponit Novitium ad mun-
 nia & ministeria ejus Ordinis,
 ejus habitum suscepit, suo
 tempore obeunda. Porro per
 privilegium Canonis, cujus
 Clericus fit capax, intelligitur
 specialis gratia & favor statui
 Clericali concessus, quò eximitur
 ab omni injuriosa actione
 exteriore, quæ circa ejus perso-
 nam aut res ipsi adhaerentes v.g.
 vestes, pileum, &c. exerceri
 potest. Nam Canone, qui
 habetur, 17. q. 4. *Si quis suadente
 Diabolo in Clericum vel Monachum
 violentas manus injecerit,
 &c.* Prohibetur omnibus cu-
 juscunque conditionis, sexus,
 & status sub pœna excommu-
 nicationis, ne quis in Cleri-
 cum ullam violentiam aut
 gravi.

Quid Pri-
 vilegium
 Canonis.

graviter contumeliosam actionem exerceat. Similiter per privilegium Fori intelligitur gratuitus favor eidem statui concessus, quo Clerici eximuntur ab omni jurisdictione & potestate seculari tam quoad proprias personas, quam bona ad eos pertinentia, sive illa sint Ecclesiastica, sive Patrimonialia vel quasi Patrimonialia, id est, quæ hereditate, arte, aliòve temporali titulo acquisita sunt; nisi fortè hujusmodi bona habeant per se realia obligationem alicujus tributii vel pensionis ex prævio aliquo pacto feudali, censuali, &c. Quamvis fundator, ut notant Authores communiter, non possit hujusmodi obligationem imponere fundo, quem donat, aut si ab aliis sit imposita, illam redimere debeat. Nam onera merè realia, id est, quæ ipsis bonis per se ex legitimo titulo sunt annexa, etiam à Clerico ex iustitia præstanda sunt.

Quid Fori

funt. Aliud est, bona per acci-
dens sint obligata Magistratui
sæculari v. g. quia persona, quæ
illa possidet, sæculari jurisdic-
tioni subiecta est: jam enim
mutatâ conditione & statu per-
sonæ mutatur quoque status
bonorum, ita ut si persona ob
mutationem statûs desinat esse
subiecta jurisdictioni sæculari,
etiam bona ipsius libera & à po-
testate sæculari exempta sint.
Laym. *Lib. 4. Tract. 9. Cap. 6 v.*
Concil. Lateran. sub Inno. III.
Cap. 43. Et sub Leone X. *sess. 9.*
Cap. 10. Trident. *sess. 25. Cap. 20.*
Quæ Concilia juxta probabi-
lem sententiam videntur de-
cernere, dictum privilegium
fori esse juris divini & Dei or-
dinatione constitutum, nam
sicuti vasa sacra, vestes, &c.
ministerio divino semel depu-
tata sub dominio Christi sunt,
adcoque à jurisdictione sæcu-
lari exempta, prout omnes
admittunt; ita personæ sacræ
& divino cultui peculiariter
depu-

Privilegiū
Fori pro-
babiliter
est Juris
divini.

deputata una cum bonis ad ip-
 sas pertinentibus sub potestate
 Christi constituuntur : qui sicut
 à tributis omninò immunis
 fuit Matth. 17. Ita & hi, qui sunt
 fors & hæreditas Domini im-
 munes esse debent juxta illud
 Christi Matt. 17. Ergò liberi
 sunt filii. Interrogante enim
 Domino à Petro : Reges terræ
 à quibus accipiunt tributum à
 filiis suis, an ab alienis ; illòque
 respondente : ab alienis : sub-
 intulit Christus ergo liberi sunt
 filii. Dixi juxta probabilem,
 &c. Nam Mol. & alii arbitran-
 tur locis cit. jus divinum accipi
 latè pro jure Canonico. Ve-
 rum à quocunque jure esse
 coeperit, non possunt huic pri-
 vilegio derogare Reges aut
 Principes, quia quod semel
 concessum & acceptatum fuit,
 non potest amplius repeti. Ad-
 de quod populi in hoc privi-
 legium consentiunt, à quibus
 Reges & Principes suam po-
 testatem acceperunt. Imò nec
 ipsimet

Alii hoc
 negant.

Non pos-
 sunt de-
 rogare huic
 Privilegio
 Reges &
 Principes.

18 De Essentialibus

Nec eidem
ipsi Clerici
renuntiare.

Non con-
trariatur
illi substi-
dium cha-
ritativum
quod ur-
gente ma-
nifestâ &
gravi causâ
ab Episco-
pis aliisque
Prælati-
peti potest.

ipsimet Clerici huic privilegio
renuntiare possunt; quia idipsis
prohibitum est. *12. q. 1. Can. in-
solita & Can. placuit.* Non ob-
stat tamen dicto privilegio sub-
sidium charitativum, quod ob-
similitudinem, quam habet
cum tributo, nunc ferè nomine
contributionis Ecclesiasticæ
quasi per abusum vulgò exprimitur,
estque temporale quod-
dam subsidium, quod cum cha-
ritate moderatum, Episcopi &
similes Prælati occurrente
manifestâ ac rationabili cau-
sâ v. g. publicæ necessitatis,
aut magnæ utilitatis à Cleri-
cis beneficiatis petere possunt.
V. Cap. Cùm Apostolus de
centibus, sumptum ex Late-
ranensi Concilio; imò si qui
inviti totent ad illud præ-
standum, in his locum habe-
bit, quod rectè asserunt AA.
si deficit charitas, valere de-
bet potestas. Requirit autem
Trid. *sess. 22. Cap. 6. de reform.*
Ut Clericus in minoribus Or-
dini-

dinibus constitutus, vel primâ
Tonsurâ solum insignitus, si pri-
vilegio fori gaudere velit, ha-
beat vel beneficium Ecclesiasti-
cum, vel habitum & tonsuram
gestans alicui Ecclesiæ de man-
dato Episcopi deserviat, vel in
seminario Clericorum, aut in
aliqua schola vel universitate de
licentia Episcopi, quasi in via ad
majores Ordines versetur. Cle-
ricus tamen beneficiatus non
amittit privilegium fori etiam
si habitum & tonsuram non
gestet, nisi ter ab Episco-
po monitus incorrigibilem
se præbeat juxta *C. in audientia*
C. contingit, 45 de sent. excom.
Adde quod Trid. loquatur
disjunctivè, vel beneficium
habeat vel habitum & tonsu-
ram deferat, adeoque alteru-
trum solum exigere videatur:
imò Clerici in sacris non a-
mittunt hoc privilegium nisi
illo per sententiam priventur
in poenam criminis. Laym.

lib. 1. Tract. 5. Part. 2. Cap. 5.
Suarez

Requisita
à Trid. ut
Clericus
Privilegio
Fori gau-
deat.

Sed hæc
non requi-
runtur pro
Privilegio
Canonis.

Suarez. *Lib. 4. defens. Cap. 18.* Ex
probabili sententia suprâ dictâ
non requiruntur in Clerico, ut
gaudeat privilegio Canonis,
nam neq; Trid. nec ulla alia lex
id exigit. Nav. *Lib. 5. conf. 44.*
Comit. Suar. contra alios. V.
Laym. *Lib. 1. Tract. 5. Part. 2.*
Cap. 5.

CAPVT V.

De Materia & Forma Ordinum in genere.

Assignatur
materia re-
motâ Or-
dinum.

Singuli Ordines, non secus
Sac reliqua Sacramenta,
constant materiâ & formâ, &
quidem materiâ duplici, re-
motâ scilicet & proximâ. Re-
motâ est certum aliquod in-
strumentum, quod ordinan-
dis tradi solet in signum pete-
statis spiritualis, ut infra pate-
bit ex assignatione materiæ
singulorum Ordinum, quo-
rum etiam aliqui non unam
& simplicem materiam; sed
duplicem, quarum utraque
partia-

partialis & inadæquata, unam
 totalem constituit, requirunt:
 proxima est ejusdem instru-
 menti traditio & acceptatio.

Communior autem & probabi-
 lior sententia est ad valorem
 Ordinis requiri tactum ali-
 quem physicum materiæ remo-
 tæ, sive requiri ut instrumen-
 tum, quod ab Episcopo traditur
 ordinando, ipse per physicum
 & realem contactam acceptet.
 Ita cum S. Thoma Pont. Pal. &
 alii plures. Certum tamen est
 non requiri tactum immedia-
 tum omnium materialium ad
 essentiam Sacramenti necessa-
 riarum, sed sufficere quandoque
 mediatum, ita vinum in cali-
 ce existens pertinet ad essen-
 tialiam materiam Sacerdotii,
 nec tamen illud immediatè
 contingitur. Sicut autem non
 requiritur contactus imme-
 diatus vini, sic neque ex sen-
 tentia probabilissima & juxta
 Dianam moraliter certa re-
 quiritur contactus immedia-
 tus

Que in
 quibusdam
 duplex est,

Item pro-
 xima.

Requiritur
 ad valorem
 Ordinis
 contactus
 Physicus
 materiæ
 remotæ.

Non tamen
 immedia-
 tus, sed suf-
 ficit quan-
 doque me-
 diatus.

22 De Essentialibus

cus holiæ patenæ superpositæ ;
sed sufficit mediante patenâ il-
lam tangi. Vid. Dian. P. 19. Tract.

16. Resp. 88. Gobat Tr. 8. Theol.
Sacram. Cas. 4. num. 102. & seq.

Ubi id fusè & solidè demon-
strat. Et quis asserat non tangi

claves, calicem, &c. Si quis hoc
tangat manu obvolutâ stro-

phiolo vel chirothecâ. Nam ex
communi omnium sensu & ju-
dicio, is dicitur tangi, cujus ve-

stis, brachium, &c. apprehendi-
tur manu, chirothecâ, aut stro-

phiolo contactâ. Non est au-
tem necesse, ut instrumenta,

quæ tanguntur, utrâque ma-
nu tangantur, quia nulla lex
id exigit. Imò sufficiet, si

tangat uno digito, Sanch.
Conf. Lib. 7. Cap. 1. Dub. 2.

aut solo ungue. Card de Lugo
in Resp. Moral. Lib. 1. Dub. 1,
quia uterque est verus con-
tactus. Rectius tamen & secu-
rius ad vitandum scrupulum
tanges utrâque manu. Busenb.
Lib. 6. Tract. 5. Cap. 2. Dub. 1,
Præter-

Non est
necessariû
ut materia
remota
tangatur
utraq[ue]
manu.

Præsertim si id fieri soleat in ea
Diœcesi, in qua ordinariis. Nam
consuetudini Diœcesanæ te op-
timè accommodabis. Fiet au-
tem hic contactus securissimè
eo tempore quo forma ab Episc-
opo profertur. Dian. P. 8. *Tract.*
1. Res. 40. Quæ physica conjun-
ctio vel maximè observanda
est, in materiis ad Presbyteria-
tum aut Episcopatum necessa-
riis, ob gravissima incommoda
& mala ex horum Ordinum
nullitate provenientia. In aliis
autem Ordinibus non requiri
hanc conjunctionem patet ex
eo, quod dum multi simul or-
dinantur ab Episcopo in Sub-
diaconos aut Diaconos, Epi-
scopus semel tantum juxta
præscriptum ipsius Pontifica-
lis profert formam, ac dein uni
post alterum præbet tangen-
das materias necessarias. For-
ma sunt illa verba, quæ
profert Episcopus sive ordi-
nans, dum tradit ordinando
materiam remotam.

CAPUT

Contactus
materiæ
remotæ
faciendus
est eo tem-
pore quo
forma pro-
nuntiatur.

Præsertim
in collatio-
ne Presby-
terii aut
Episcopa-
tû: non
item in
aliis Ordini-
bus, in
quibus suf-
ficit con-
tactum se-
qui post
formæ pro-
lationem.

CAPVT VI.

Assignatur singulis Ordinibus

Materia & Forma.

Materia &
forma O-
stiaratus,
ex utrisque
colligitur
munus
Ostiarum.

PRæcedenti cap. diximus de materia & forma Ordinum in genere; in præsentī statuimus materiam & formam propriam cuiusvis Ordinis. Initium facio ab Ordine infimo. Ostiaratus materia remota sunt claves, quas dum porrigit Episcopus, profert hanc formam sic agite (quando plures ordinantur) quasi reddituri Deo rationem pro iis rebus, quæ his clavisibus includuntur. Ex quo patet Ostiarum munus esse res & deposita Ecclesiæ fideliter custodire, arcere eos, quibus non licet intèrere sacris. Aperire autem & claudere templi januas, pulsare campanas, accidentarium est munus Ostiarum ut docet Tannerus *Disp. 7. quæst. 2. n. 48.* Lectoratus materia remota est liber Lectionum sive Epistola-

stolarum, qui ab ordinante traditur cum hac forma: Accipite, & estote verbi Dei relatores, habituri, si fideliter & utiliter impleveritis officium vestrum, partem cum iis, qui verbum Dei bene administrârunt ab initio. Lectoris proinde principale munus est, legere lectiones veteris & novi Testamenti, hujus tamen Ministerii hodie in Ecclesia non est usus, sicuti nec eorum, quæ suprâ Ostiariis ex officio agenda diximus, cum neque Lectores ad legendas modò dictas lectiones, neque Ostiarius ad prædicta munia, ut quotidiana docet experientia, adhibeantur, nam quæ ex his principaliora sunt, nunc fere Sacerdotibus aut aliis in majore Ordine constitutis committuntur. Veniunt etiam nomine libri lectionum libri Prophetarum, item Homiliarum sive Sermonum qui legi solent è sanctis Patribus in Ecclesia.

Tann. Tom. 4. Diss. 7. q. 2. n. 48.

B

Nam

Materia &
forma Exorcistatus
cum officio
suo, quod
à Junioribus cautè
exercen-
dum erit.

Materia &
forma Acolythatus
cum suo
ministerio.

Nam his libris contentæ sunt veræ & propriæ lectiones ab Ecclesia legi solitæ, ut patet in quotidiano usu Breviarii. Exorcistatus materia remota est liber Exorcismorum, quem ordinans tradit cum hac forma: Accipite & commendate memoriæ, & habete potestatem imponendi manus super energumenos, sive baptizatos, sive catechumenos. Ex qua forma liquet officium exorcistæ esse pellere demones è corporibus hominum, ut sic fiant apti ad debitè assistendum Sacrificio Missæ. Verùm quia hoc Ministerium magnam prudentiam requirit, hinc nemo huic muneri se ingerat sine consilio virorum prudentum ac piorum, & imprimis sine præscitu sui superioris, præsertim cum Ecclesia jam abundet Sacerdotibus, qui cum majori prudentia ac discretionem hoc munus suscipiunt videntur. Acolythatus materia remota est duplex, nimirum

mirum ampullæ vacuæ aut sal-
tem una, & candelabrum cum
cereo extincto, quod posterius
ordinans porrigit cum hac for-
ma : Accipite ceroferaarium
[idem est, quod candelabrum
cum cereo] ut sciatis vos ad ac-
cendenda Ecclesiæ luminaria
mancipari in nomine Domini.
Quæ omnia satis indicant mu-
nus Acolyths duplex esse : Pri-
mum præparare ampullas vini
& aquæ ad Sacrificium Missæ,
easque porrigere Subdiacono
in Missa. Alterum afferre ce-
reos ad idem Sacrificium, eique
ministrare. Subdiaconatus ma-
teria remota est Calix vacuus
cum superposita patena, quæ E-
piscopus porrigens utitur hac
formâ : Videte, cujus Ministeriû
vobis traditur, ideo, vos admo-
neo, ut ità vos exhibeatis, ut
Deo placere possitis. Et qui-
dem Calix, qui tangendus tra-
ditur debet esse consecratus,
prout patet ex usu Ecclesiæ &
authoritate Palai. P. 4. n. 16.

B 2 & alio-

Materia &
forma Sub-
diaconatus
cû munis
suis.

& aliorum contra alios. TAMER. & Dicast. Tom. 2. in. 3. part Tr. 6. Disp. 1. dub. 12 cum quibusdam aliis, contra plerosque Scholasticos, arbitrantur ad essentiam Subdiaconatus tanquam materiam necessariam requiri librum Epistolarum, qui ab Episcopo tradi solet eum hac forma: Accipe librum Epistolarum, & habe potestatem eas legendi in Ecclesia sancta Dei, tam pro vivis quam defunctis, in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. Et quidem cum per traditionem libri Epistolarum, ut patet ex forma, specialis conferatur potestas non omninò improbabiliter asserunt eitati AA. librum Epistolarum esse de essentia hujus Ordinis. Ampullæ cum vino & aqua, item bacile id est pelvis cum vase & manutergio, quæ juxta pontificale tradi solent ab Archidiacono, non sunt de essentia hujus Ordinis, quia aliàs ab Episcopo tanquam proprio hujus Ordinis Ministro tradi deberent; vestimenta autè, quibus

quibus induitur Subdiaconus, sicut & ea, quæ induit Diaconus, cum per illa nulla denotetur, specialis potestas, non spectant ad valorem Ordinis. Ex his rectè inferes munus Subdiaconi esse calicem & patenam ad usum Sacrificii præparare, ampullas cum vino & aqua Diacono præbere, aquam ad lavandas manus infundere, Epistolam ex Officio & solemniter in Missa legere. Diaconatûs materia remota sunt secundum Durandum solæ manus Episcopales, quæ ordinando imponuntur cum hac forma: Emitte in eum, quæsumus Domine Spiritum S. &c. Secundum Vasq. & Bonac. solus liber Evangeliorum, qui traditur cum hac forma: Accipe potestatem legendi Evangelium in Ecclesia Dei, tam pro vivis quàm defunctis, in nomine Domini Laym. *lib 5. Tr. 9. cap. 5.* cum Henriq. Bellarm. & aliis, tam manus Episcopales quam librum Evangeliorum

Materia & forma Diaconatûs & ejusdem munia

Quomodo
liber Evan-
geliorum,
possit esse
materia
Diaconatus
cū hic
nondum
scriptus
fuerit tem-
pore Apo-
stolorum:
quo tamen
Diaconi
creati sunt

vult esse materiam hujus Ordinis: & quidem de libro Evangeliorum non potest esse dubium, cum in Conc. Flor. expressis verbis dicatur, Diaconatum per libri Evangeliorum dationem conferri. Nec obstat quod liber Evangeliorum nondum fuerit scriptus tempore Apostolorum, quo tamen tempore creati sunt Diaconi; nam Christus juxta Bellar. Soto & alios non determinavit in particulari & in individuo materias singulorum Ordinum, sed reliquit id Apostolis & Ecclesiæ suæ, ut in particulari determinarent materiam quâ pro diversitate temporis significaretur munus & officium cujusque Ordinis. Proinde verosimili est, in primitiva Ecclesia Subdiaconatum & Diaconatum primo quidem collatos fuisse cum materia nobis modò ignora, dein scriptis Epistolis & Evangeliiis, cum libro Epistolarum & Evangeliorum. Cate-

rum munus Diaconi est cantare
solemniter Evangelium in Mis-
sa, ministrare immediatè Sacer-
doti in omnibus, quæ pertinent,
ad Missæ Sacrificium, ex com-
missione Episcopi aut Parochi
prædicare imò accedente justâ
& gravi causâ ex eorundem
commissione solemniter bapti-
zare, & Eucharistiam ministra-
re, quæ Diaconorum ampla po-
testas certè non sufficienter de-
signatur per solam libri Evan-
geliorum traditionem, sed in-
super per manuum Episcopa-
lium impositionem cum forma
deprecatoria, ut in eum descen-
dat gratia Spiritus sancti ad
tam nobile ministerium dignè
obeundum, ita, ut hæc solâ
ratione persuasus non dissen-
tiam à supra citatis Authori-
bus, qui hanc manuum impo-
sitionem simul statuunt mate-
riam hujus Ordinis. Sacerdo-
tii sive Presbyteratûs materia
remota duplex est. Prima est
Calix cum vino & patena cum

Materia &
forma Sa-
cerdotii:
item munia
illi annexa.

32 De Essentialibus

Hostia, quæ dum tradit Episcopus, hanc formam pronuntiat: Accipe potestatem offerendi Sacrificium Deo, Missæque celebrandi, tam pro vivis quàm pro defunctis, in nomine Domini. Altera sunt manus Episcopales, quas dum imponit super eaput ordinandi addit hanc formam: Accipe Spiritum sanctum, quorum remiseris peccata, remittuntur eis, & quorum retinueris, retenta sunt, Ex quibus manifestum fit, munus Presbyteri esse, offerre Sacrificium Missæ, absolvere à peccatis, baptizare, populum Christianum, cujus nomine quotidie Missam offert, verbo & exemplo pascere, Benedictiones aquæ & similes facere, utpote ejus manus non modò ab Episcopo unguuntur & consecrantur, sed quotidie à contractu sacratissimi Corporis Christi sanctificatur, ut non inmeritò illa Th. Kemp. verba *Lib. 4. Cap. 11* cujusvis Sacerdoti studiosè inculcemus

O quam

O quam mundæ debent esse manus illæ, quàm purum os, quàm sanctum Corpus, ad quem toties ingreditur Author puritatis! ex ore Sacerdotis nihil nisi sanctum, nihil nisi honestum & utile procedere debet verbum, qui tam sæpè Christi accipit Sacramentum. Væ Sacerdoti, qui sacris manibus suis ea libidinose contrectat, aut ore & animo volvit, quæ inter Sanctos nec nominari debent. O te hominem irato cœlo natum, quisquis amas putidi corporis fallacem speciem, in putredinem & vermes unà tecum brevi resolvendam. Hoc Corpus, quod in tui perniciem cœcè amas, erit aliquando horror & timor tibi, videbis & fugies ab illo. Heu miserum te! verminum massa, & omnis foetoris compendium tibi est in deliciis, & non amas Crucifixum tuum, omni pulchritudine pulchriorem, omni bonitate meliorem, cui, ut

B ; loqui-

Sacerdos considerans excellentiã & sanctitatem sui Ministerii, sollicitè curet munditiem mentis & corporis.

Materia
& forma
Episcopa-
tus cum
annexis
muneribus.

34 De Essentialibus
loquitur castissima Agnes, An-
geli serviunt, cujus pulchritudi-
nem Sol & Luna mirantur Epif-
copatus materia remora sunt
manus Episcopales trium Epif-
coporum aut certè unius Epif-
copi assistentibus, ex dispensa-
tione Pontificis, duobus Sacer-
dotibus (ita enim non semel
factum fuisse ostendit Archde-
kin. P. 3. Tr. 4. Cap. 7. de Sa-
cram. Ord.) quæ manuum im-
positio fit cum hac brevi forma
à tribus Episcopis simul prolatâ:
accipe Spiritum sanctum. Alii
docent ad essentialem mate-
riam pertinere quoque librum
Evangeliorum, qui ab eisdem
imponitur supra cervices &
scapulas ordinandi Dicant.
Tr. 6. de Ordin. Diss. 1. n. 126.
Unctio autem quâ consecra-
tur Episcopus (nam alii duo
dicuntur assistentes) ungit
caput, & manus ordinandi,
non spectat ad essentialiam hujus
Ordinis, cum apud Græcos
hæc Unctio fieri non soleat,
quos

quos veris Episcopis caruisse dicendum non est. Gob. Tr. 2. Cap. 5. n. 131. Atque hæc tam solemnitas per impositionem manuum & libri Evangeliorum facta à tribus Episcopis Ordinationis innuit specialem potestatem, quam Episcopus accipit supra reliquos Sacerdotes. Proinde munus ejus est, Ordines conferre, insignire fideles Sacramento Confirmationis, Chrisma conficere, Olea infirmorum & catechumenorum, templa, vestes & vasa ad usum Sacrificii consecrare: Quamvis horum aliqua ex commissione Pontificis aliis quoque Sacerdotibus delegari possint.

CAPVT VII.

Quid agendum in dubio de valore Ordinis.

IN dubio de valore Ordinis quando sunt rationes probabiles, pro nullitate & validitate

Dubitans
utrum valide Ordine
susceperit,
quid faciat.

ditate Ordinis v.g. Subdiaconatus, potest, non debet reiterari sub conditione. Dian. P. 5. Tract. 3. R. 47. Nam functiones, quas obit ordinatus, qui est inferior Sacerdote, nemini sunt noxiæ, esto fuerit conamissus in ejus Ordinatione defectus substantialis; debet autem reiterari sub conditione Presbyteratus & Episcopatus ob gravissima, quæ ex eorum nullitate sequuntur, incommoda. Cavendum tamen est à scrupulis & inani timore, qui homines magis timoratos angere consuevit, nam ut rectè docet Bard. *De Consec. disc. 6. Cap. 11. Part. 5. §. 2. n. 1.* Similia dubia valde rarò solent esse rationabilia, atque adeò cum consilio viri prudentis communiter spernenda. Adde quod sola obliuio vel timor de nullitate Ordinis non sufficiat ad prudens & rationale dubium.

Rarò ejusmodi dubia admittenda.

CAPVT

CAPVT VIII.

De Abbatum dignitate & potestate.

Abbates non ordinantur, sed solum solemniter benedicuntur & intuitu hujus benedictionis participant Episcoporum insignia, mitram, baculum, &c. & aliqualem Episcopalis Ordinis potestatem sortiuntur. Nam Abbates, si Sacerdotes fuerint, & solemniter benedicti, possunt consecrare altaria & calices, benedicere campanas, vestes, & vasa sacra, populo solemniter benedicere, item primam Tonsuram, & Ordines minores conferre suis subditis regulariis. Laym. *Tr. 9. Cap. 9. §. 13.* Non tamen aliis, siue regularibus, siue secularibus sibi non subditis; etiamsi habeant dimissorias à suis ordinariis: ita enim decrevit sacra Congregatio Card. Conc. Trid. interpretum. *Die 13. Novembris 1647.*

Abbas non est Ordo: specialis autem potestas, quam habent Abbates consecrandi altaria, &c. competit ipsis ex sola commissione Pontificia, ex qua etiã possunt conferre primam Tonsuram & Ordines minores suis subditis regularibus, non autem aliis.

Hoc autem decretum an ubique fuerit receptum, & in quibusdam locis contra illud præscriptum dubitat Gob. *Tract. 8. Cap. 8. n. 382. & 341.* Ex jam dicta Abbatum potestate malè inferes, Abbatum, ut ita loquar sacris Ordinibus annumerandum esse, quia hæc specialis potestas non confertur ipsis per solemnem Benedictionem, quâ benedicuntur, sed solum competit ex commissione Sedis Apostolicæ, aut generalis Conc. communi jure ipsis facta, qualis etiam potestas simplici Sacerdoti committi potest: adeoque solam sunt Ministri ex commissione, ex qua neque simplex Sacerdos neque Abbas Presbyterium ulli conferre potest: nam ostendi nequit valem commissionem à Sede Apostolica unquam factam fuisse, imò negat S. Thom. cum aliis multis contra alios, potestatem conferendi Ordines sacros à Summo Pontifice simplici

Sacram. Or.
 Sacerdoti
 quod Episcopus
 videtur de
 Ordinis
 quando pro
 Ordinis Ca
 VIII. conc
 in obitum vo
 tem tempore d
 de Sacra. Ord. C.
 CAPV
 De Ministris
 Ordinaris
 Simpliciter
 pus, Trid. S.
 riam primæ
 Episcopum en
 vobis Pri
 iatibus, per
 us dignitates
 fudionis. Al
 Tolusam
 notes vobis
 per solum p
 commissione.
 vobis, Episcopus

simplici Sacerdoti committi
posse, eò quòd Episcopus jure
divino videatur determinatus
minister Ordinis sacri. Si quod
fuit aliquando privilegium Ab-
batibus Ordinis Cisterciensis ab
Innoc. VIII. concessum id ab
aliis in dubium vocatur, & hoc
saltem tempore desit Laym. Tr.
9. de Sacra. Ord. Cap. 9. Nav. &c.

Non pos-
sunt ex
commissio-
ne Pontifi-
cia conferri
Ordines
majores.

CAPVT IX.

De Ministro Ordinum.

Ordinarius Minister Or-
dinum est solus Episco-
pus, Trid. Sess. 23. Can. 4. & 7.
etiam primæ Tonsuræ: ad
Episcopum enim, tanquam
publicum Principem Ecclē-
siasticum, pertinet Ecclesiasti-
cas dignitates distribuere &
functiones. Alii, qui primam
Tonsuram aut Ordines mi-
nores conferunt, sunt Ministri
per solum privilegium & ex
commissione. Barb. De off. &
Potestas, Episc. Alleg. 3. n. 8.

Ordinarius
Ordinum
Minister est
solus Epi-
scopus.

Et

Et alii contra alios, qui putant Cardinales Presbyteros in suis titulis tanquam ordinarios Ministros posse conferre Ordines minores, item Abbates juxta ea, quæ paulò ante dicta sunt. Nec obstat censura, hæresis, degradatio Episcopi, quò minus validè, quamvis non licitè Ordines conferat, quia potestas ordinandi, quæ ex Christi institutione Episcopo competit, est immutabilis, & non pendet à bona dispositione Ministri vel ordinantis. Quòd autem à summis Pontificibus, aliisque Patriarchis legantur ordinationes talium Episcoporum v. g. excommunicati hæretici, &c. olim habitas fuisse pro invalidis, id non intelligendum est simpliciter, tanquam si ipsum Sacramentum invalidè fuisset collatum, sed secundum quid, id est, secundum usum & exercitium suscepti Ordinis, quia nimirum taliter ordinatus in suo Ordine, licèt validè collato

Confert illos validè tametsi sit hæreticus, censurâ innotatus, degradatus non tamen licitè,

Quo sensu talium Episcoporum ordinationes olim fuerint habitæ pro invalidis.

collato ex prohibitione Eccle-
siae ministrare prohibebatur.
Ceterum Episcopus, qui Ordines confert, debet esse vel proprius ipsius ordinandi, vel certè habere licentiam proprii sive ordinarii. Unde ut ab alieno & non tuo Episcopo ordineris, necesse est, ut à proprio petas litteras dimissoriales, quibus ad alium pro collatione Ordinum dimittaris, *Trid. Sess. 23. Cap. 9. de reform.* Quod hic de ordinatione vel literis dimissoriis ad ordinandum dicitur, id quoque intelligi debet de prima Tonsura, *Nav. Conf. 11. de tempore Ordin. edit. 2.* Dicitur autem proprius Episcopus qui talis est ratione originis id est, in cujus Diocesi tu ipse vel tuus pater natus est. Non sufficit autem adtribuendum titulum originis, si mater habens alibi domicilium, casu & fortuito te in hoc aut illo oppido peperisse, tecum illic esset itineris aut negotiorum causâ *Barb. De Off. Ep. alleg.*

Prima
Tonsura;
& Ordines
suscipi
debent, vel
à proprio
Episcopo
ordinandi
vel ab alio
cum licentia
propria.

Proprius
Episcopus
dicitur qui
tuus est
vel ratione
originis, id
est in cujus
Diocesi
tu vel tuus
pater natus
est.

42 De Essentialibus

alleg. 4 estq; com̄unis etsi *Hart. Leand. Escob. Lib. 23. Sect. 2. Problem. 7 4.* non improbabiliter contrarium doceant. Sicut neque ad dictum titulum acquirendum sufficit baptismus, per quem quis spiritualiter regeneratur *Jordan. elucubr. Vol. 1. Lib 3 Tit. 6. n. 39.* contra alios id probabiliter asserentes. Excipe nisi fortè sit infidelis v.g. Judæus vel Turca: tales enim fortiuntur domicilium originis, ubi spiritualiter regenerati sunt. *Jordan. ibidem 41.* Dixi, vel pater tuus natus est; nam domicilium originis paternæ tribuit tibi quoque titulum originis, etiamsi tempore natiuitatis suæ pater in aliam Diœcesin domicilium transtulisset, ita teste *Dian. P. 4. Tr. 4. Res 148.* declaravit Congregatio Cardinalium. Non tribuit autem hunc titulum domicilium matris *Barb. Cit. alleg. 4. n. 14.* Excipitur tamen filius illegitimus seu naturalis: talis enim

enim quoad originem sequitur ventrem, id est matrem, quia illegitimorum mater & consequenter hujus patria solet esse notior, quam patris Barb. Escob. Pal. Tr. 27. P. 15. similiter domicilium matris habetur pro tuo, quando paternum ignoratur Barb. l. c. n. 16. vel qui talis est, hoc est proprius Episcopus ratione domicilii, id est in cujus Diœcesi domicilium fixisti animo perpetuò manendi; unde non sufficit ad tribuendum titulum domicilii, si quis loco quodam diu v. g. ultra decennium studiorum causâ habitasset, animo revertendi in patriam, censetur autem quis animum habere manendi perpetuò, qui cogitat illi tamdiu manere donec aliud quid sibi fortè commodius aut conducibilius eum inde avocet. Vel denique, qui talis est ratione beneficii, id est in cujus Diœcesi aliquis beneficium ecclesiasticum possidet, tametsi alibi habitet, & bene-

Vel ratione domicilii, in cujus nimirum Diœcesi domicilium fixisti animo perpetuò manendi.

Vel ratione beneficii, in cujus Diœcesi beneficium obtines.

beneficium non exigit illum
Ordinem, quem petit beneficiã-
tus Barb. *de off. Ep. alleg. 4. n. 85.*
Quod si igitur in una Diœcesi es
natus, in altera habes domici-
lium, in tertia beneficium, à
quovis trium istorum Episco-
porum potes ordines vel dimif-
forias accipere Laym. *Lib. 5. Tr.*
9. Cap. 9. Dian. & alii comm.
imò secundum Averf. & alios
quosdam contra Barb. poteris
ab uno eorum unum Ordinem
suscipere, & alterum ab alio.

A quolibet
horum po-
tes accipere
Ordines vel
litteras di-
missorias,
imò ab uno
illorum
unum, ab
altero alte-
rum Ordini-
nem.

CAPVT X.

De Effectu Sacramenti Ordinis.

Assignantur
effectus
Sacramenti
Ordinis.

EFFECTUS Sacramenti Ordinis sunt sequentes: 1. Conferre gratiam habitualemente ex opere operato. 2. Tribuere specialem potestatem & jus agendi aliquid circa S. Eucharistiam in Missæ Sacrificio, ut supra ostensum. 3. Imprimere animæ

Sacram. Ordin. 45

animæ characterem spiritualem
in signum collatæ potestatis. 4.
Conferre specialia auxilia vel
potius jus ad hujusmodi auxi-
lia, quibus ordinatus juvetur,
excitetur, ad sua munia spiri-
tualia rite & decenter obeunda.
Porro character sacramentalis
cujus hic fit mentio, est spiri-
tualis quædam qualitas ani-
mana exornans & perficiens, in-
delebiliter eidem impressa, in
perpetuum & semper duratu-
rum signum collatæ spiritualis
potestatis. Vide à me dicta in
compend. Doctrinæ Moralis,
Tit. de Sacram. in genere, n. 6.
Hæc autem qualitas in illis
Ordinibus, in quibus duplex
partialis adhibetur materia &
forma, adeoque duplex con-
fertur potestas v. g. in Sacer-
dotio, potestas consecrandi &
absolvendi, dicitur à Theo-
logis extendi & perfici. De
modo aurem hujus extensio-
nis inter ipsos controverti-
tur, probabilius videtur esse,
chara-

Explicatur
quid sit
Character.

Et quomodo dicatur extendi in illis Ordinibus, in quibus duplex patrialis adhibetur materia & forma.

46 De Essent. Sacr. Ord.

characterem extendi per partialem aliquam qualitatem priori de novo additam, adeoque in illis Ordinibus, in quibus duplex partialis adhibetur materia & forma, duplicem quoque in earum applicatione conferri partialem characterem. Nam character confertur integrè quando confertur integrum Sacramentum, hoc autem fit integrum per utriusque materiæ & formæ applicationem; ac proinde applicatâ partiali materiâ & formâ solum conferetur pars characteris, sive partialis character. Qui negant quatuor minores esse Sacramenta, consequenter negabunt causari ab illis jam dictos effectus Sacramento Ordinis proprios. Vide supra dicta n. 1. ferè sub fin.

* * *
* *
*

PARS